

ANC'18: Passar a l'ofensiva i implantar la República

written by Carles Suárez i Graells | 7 de gener de 2018

La no culminació de la República ha desorientat l'independentisme i ha posat en qüestió el full de ruta vigent.

L'Estat espanyol és conscient que només a fets consumats es pot aconseguir la secessió i per això està pressionant a tots els nivells per tal que l'independentisme abandoni la unilateralitat, sota amenaça de forta repressió.

Els partits polítics estan immersos en les tàctiques d'investidura i l'intent de restablir el govern autonòmic, aturar el 155 i alliberar els presos polítics. La implantació material de la República ha quedat en un segon pla malgrat la victòria de l'1 d'octubre i la revàlida del 21 de desembre.

La desorientació ha afectat també les entitats sobiranistes, escapçades per la repressió espanyola i inoperatives durant massa setmanes dels darrers tres mesos, i que permet la creació d'espais de mobilització que han sigut coberts per altres organismes més horitzontals i menys adversos a la desobediència civil.

L'ANC actualitza el full de ruta el febrer i és important mantenir l'organització com el punt de llança de mobilització sobiranista. Que la independència no es podia aconseguir amb clavells, bones paraules i perquè tenim la raó, ho sabia tothom, i estava ja capturat al full de ruta anterior.

No és per tant una qüestió de fer un nou full de ruta, sinó de complir el que es va aprovar en l'anterior Assemblea General Ordinària. Aquest indicava que en un escenari on el Sí guanya el referèndum, l'ANC "portarà a terme una mobilització popular permanent per garantir la proclamació i, un cop proclamada,

treballarà fermament per a la seva consolidació i contribuint a ser garants de la seva sobirania”.

En cas d'una reacció espanyola hostil, l'ANC “centrarà les seves accions en tres pilars fonamentals: el reconeixement de la legalitat catalana, la mobilització i la internacionalització del nou estat”. Un dels principals errors dels darrers mesos va ser l'abandonament d'aquest full de ruta el passat dilluns 30 d'Octubre.

Cal que el nou full de ruta sigui realista amb l'hostilitat espanyola sense perdre l'objectiu d'aconseguir la independència. I cal que el nou full de ruta, aquesta vegada, es compleixi.

L'ANC no es pot resignar a un full de ruta defensiu de protecció contra la repressió i restitució de l'autonomisme. L'ANC no pot ser un servidor del processisme. L'ANC no pot renunciar a la República, és la seva raó de ser.

La secessió segueix tenint condicions internacionals i macroeconòmiques favorables, i Espanya ha sofert greus danys reputacionals mentre el procés català desperta simpaties arreu.

L'objectiu del full de ruta ha de defensar la proclamació de la República i aconseguir-ne la implantació material, activant la Llei de Transitorietat, acompanyat de suports populars i, si cal, de la prevista Assemblea de Càrrecs Electes.

Cal evidentment una estratègia antirepressiva, però no basada en l'acatament d'abandonar la unilateralitat sinó en la socialització i massificació de la desobediència. Cal evidentment una estratègia contra el 155, però no basada en el col·laboracionisme, sinó en la desobediència i fent difícil la intervenció.

L'ANC pot liderar una aliança estratègica entre les entitats sobiranistes, els CDR, els sindicats d'estudiants, i els

sindicats nacionals i alternatius per mantenir viva la defensa de la República i evitar normalitzar la repressió.

L'aliança estratègica entre aquestes forces per defensar la República a fets consumats i a partir de la mobilització popular no és una opció més. És l'única possibilitat d'aconseguir la independència els mesos vinents. Quan els darrers tres mesos s'ha superat el marc repressiu espanyol ha estat quan aquestes forces han anat juntes i la unitat popular organitzada ha liderat el procés.

L'1 i el 3 d'octubre i el 8 de novembre mostren les capacitats mobilitzadores de les forces sobiranistes i el potencial de desenvolupar mesures de pressió reals. La paralització econòmica segueix sent l'opció més òptima per modificar l'actual correlació de forces i forçar una intervenció exterior que obligui Espanya acceptar una solució democràtica.

Enfront dels dubtes dels partits, l'ANC ha de recuperar la seva essència fundacional de promoure des de la societat civil el full de ruta sobiranista i empènyer els polítics, no al revés. Cal pressionar els partits per tal que activin la Llei de Transitorietat, no adaptar el full de ruta de l'ANC als dubtes dels partits.

Intentar desenvolupar el Procés Constituent abans de ser un estat consolidat és una tàctica fallida, perquè la majoria de la població no participarà d'un procés deliberatiu si no hi ha cap garantia que es pugui desenvolupar *de facto*. El Procés Constituent s'ha de desenvolupar un cop consolidada la República.

Cal fer un salt qualitatiu en l'acció exterior, sobretot després de la dissolució de les Delegacions de la Generalitat, que només es podran recuperar a fets consumats. Les assemblees exteriors de l'ANC i els CDR internacionals estan en una posició única per reprendre l'activitat política i millorar les simpaties internacionals que tinguin incidència mediàtica

en contra de la repressió espanyola, facilitin mocions parlamentàries i permetin, arribats al cas, reconeixements.

Mantenir l'objectiu de consolidar la República, fer efectiva la Llei de Transitorietat, aliança estratègica amb les organitzacions republicanes per controlar el territori i cobrir la incidència internacional.

Malgrat la repressió espanyola, existeixen les forces vives i els relleus suficients per no sacrificar el principal objectiu: assolir la independència en l'escenari actual. I només es pot aconseguir a fets consumats.

Ara som majoria, ara tenim les condicions favorables, ara toca complir amb el full de ruta. Ara és el moment de passar a l'ofensiva i implantar la República.